

Arrest

nr. 82 635 van 7 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 23 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Chinese nationaliteit te beschikken, tot de Han-bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit Guocheng, Haiyang-stad in de provincie Shandong. U werkte als landbouwer en masseur. U bent een aanhanger en beoefenaar van "Falun Gong". U was in Guocheng een lokale "Falun Gong"-leider. U verdeelde boeken en CD's over "Falun Gong". Op 20/04/1999 werd uw moeder gearresteerd omdat ze "Falun Gong" aan de mensen aanleerde en boeken en CD's van de beweging verdeelde. Ze werd veroordeeld tot zeven jaar gevangenisstraf en overleed in 2003 in de gevangenis aan de slagen die ze er kreeg.

Op 25/04/1999 trok u met andere "Falun Gong"-beoefenaars naar de stad Tianjin om er aan de poorten van de gevangenis de vrijlating te eisen van gearresteerde "Falun Gong"-beoefenaars. Het hoofd van de gevangenis vertelde jullie dat jullie naar Beijing moesten gaan om jullie eisen kenbaar te

maken. De volgende dag trokken jullie naar Beijing. Twee vertegenwoordigers van jullie groep kregen een onderhoud met de toenmalige premier Zhu Rongji in "Zhongnanhai", het politieke centrum van China. Premier Zhu verklaarde daarbij dat alle gevangenen zouden worden vrijgelaten als jullie naar huis terugkeerden. Jullie deden dat. Toen dat tegen 20/07/1999 nog niet was gebeurd, hielden jullie met tienduizend "Falun Gong"-volgelingen opnieuw een actie aan "Zhongnanhai". Jullie schreeuwden er slogans. De politie arresteerde iets meer dan tweeduizend mensen. U kon ontsnappen. Omdat de toenmalige president en partijleider Jiang Zemin de opdracht had gegeven dat "Falun Gong" moest worden geëlimineerd, vluchtte u eind juli naar het zuiden van China, naar de steden Shenzhen en Guangzhou in de provincie Guangdong. U werkte er voor twee bedrijven die ramen en deuren maken. In 2002 werd uw echtgenote omwille van haar betrokkenheid bij "Falun Gong" drie maanden vast gehouden.

Omdat u een jong kind had en de mensen in uw dorp massage nodig hadden keerde u in maart 2003 terug naar huis. U ging er opnieuw aan de slag als landbouwer en masseur. In april 2003 werd de "Falun Gong"-leider van het naburige Facheng, Yu Deqi gearresteerd. Hij kreeg levenslang. U besloot China te verlaten en vroeg een paspoort aan dat u in mei of juni 2003 verkreeg.

Op 28/09/2004 verliet u China met uw persoonlijk paspoort van op de luchthaven van Beijing en vloog naar Parijs, Frankrijk. U reisde met de trein door naar België waar u dezelfde dag aankwam. Twee maanden na uw aankomst vernam u dat de Chinese politie bij u thuis langskwam op zoek naar u omwille van uw betrokkenheid bij "Falun Gong". Sindsdien komt de Chinese politie jaarlijks u drie tot vier keer zoeken. De laatste keer was op 10/04/2012.

U verbleef illegaal in België. Toen uw paspoort was verlopen trok u naar de Chinese ambassade in Nederland om er een nieuw aan te vragen. Zo wou u de Chinese autoriteiten op een verkeerd spoor zetten door ze te laten denken dat u in Nederland verbleef. Toen u dat paspoort verloor, vroeg u een nieuw aan op de Chinese ambassade in België. Later vond u het vorige paspoort terug. Op 14/12/2009 diende u een regularisatieaanvraag in. In februari 2012 werd uw aanvraag tot regularisatie geweigerd. U kreeg op 02/02/2012 een Bevel om het Grondgebied te verlaten. U werd begin april thuis opgepakt en opgesloten in het centrum voor illegalen in Vottem. Op 12/04/2012 diende u een asielaanvraag in.

Uw dossier bevat volgende documenten: twee paspoorten, een kopie van een vervallen paspoort, een paspoort van een vriend en de identiteitskaart van een vriend.

B. Motivering

Na het gehoor door het CGVS wordt vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden verleend. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw bewering een volgeling en beoefenaar van "Falun Gong" te zijn en dat u een lokale "Falun Gong"-leider was. U bleek immers slechts heel beperkt op de hoogte van "Falun Gong". Zo verklaarde u, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, verkeerdelijk dat "Falun Dafa" en "Yuzhou Dafa" de belangrijkste boeken zijn van "Falun Gong" (CGVS p. 11). Dat u de basiswerken van "Falun Gong" niet correct kan opgeven is uitermate bevreemdend te noemen. Immers, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, schrijft de leer voor dat de basistekst regelmatig moet worden bestudeerd en de eerste keer in één ruk van het begin tot het einde moet worden uitgelezen. Ook dit wist u niet want u verklaarde dat er geen regel was in verband met het lezen van de boeken van "Falun Gong" (CGVS p. 12). U wist tevens niet hoeveel sets van oefeningen er zijn in "Falun Gong". Eerst verklaarde u dat er heel veel waren, vervolgens verklaarde u dat er drie waren en daarna verklaarde u dat er vier sets zijn die zittend worden uitgevoerd en vijf staande (CGVS p. 12). Uw verklaringen hierover zijn niet enkel niet coherent, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, stemmen ze ook niet overeen met de leer. Tevens kon u de namen van de sets van oefeningen niet aangeven. Nochtans zou u thuis in België ook "Falun Gong" hebben beoefend (CGVS p. 3). Ook verklaarde u volgens deze informatie verkeerdelijk dat het lezen van werken van andere "qigong"-meesters is toegestaan, dat je "taijiquan" mag beoefenen en dat huisdieren zijn toegelaten volgens de leer (CGVS pp. 12-13). Dienaangaande wordt er specifiek gewezen op het feit dat u volgens deze informatie verkeerdelijk verklaarde dat de leer van "Falun Gong" massage toelaat (CGVS p. 13). Tevens beoefende u in uw dorp massage en was heel het dorp daarvan op de hoogte. Meer nog, één van de redenen dat u uit de provincie Guangdong waar u heen was gevlucht, terugkeerde, was omdat er mensen massage nodig hadden (CGVS pp. 3, 9). Dat u als lokale leider van "Falun Gong" bij heel het dorp bekend stond als masseur en dat u daarvoor terugkeerde uit uw schuiloord in Guangdong terwijl de leer massage verbiedt, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw betrokkenheid bij "Falun Gong" verder. Door uw gebrekkige kennis van zowel de leer als de praktijk van "Falun Gong" vertonen de zaken die u wel wist een buiten de beoefening van "Falun Gong" aangeleerd karakter. Er kan dus geen geloof worden gehecht aan het feit dat u een volgeling, beoefenaar en lokale leider was van "Falun Gong" en daarmee aan het feit dat u uw land zou zijn ontvlucht om een op til zijnde arrestatie omwille van uw betrokkenheid

bij "Falun Gong" te voorkomen en aan het feit dat de politie sinds uw aankomst in België en tot nu regelmatig bij u thuis langskwam op zoek naar u (CGVS pp. 7-9).

U verklaarde tevens dat u in België "Falun Gong" beoefent. Echter, ondanks dat u bijna acht jaar in België verblijft, bent u helemaal niet betrokken bij de "Falun Gong"-gemeenschap in België. Meer nog, u was niet op de hoogte van het bestaan van een "Falun Gong"-gemeenschap in België (CGVS pp. 3-4).

De ongeloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees en asielmotieven wordt verder bevestigd door het feit dat u ondanks dat u het land wou ontvluchten eerst een paspoort aanvraag en verkreeg en met dat paspoort de Volksrepubliek China verliet van op de luchthaven van Beijing (CGVS pp. 5-6). U bood zich zodoende in uw land van herkomst, nadat u besloten het te ontvluchten, twee keer aan bij de autoriteiten en stelde zich daarmee bloot aan een verhoogd risico op arrestatie. Dit gedrag strookt niet met het gedrag van een persoon die zijn land wil ontvluchten uit vrees voor arrestatie en opsluiting. Eens u uw land was ontvlucht en nadat u zou hebben vernomen dat de politie regelmatig bij u thuis langskwam op zoek naar u, bood u zich nog twee maal aan de autoriteiten van uw land aan door zowel op de Chinese ambassade in Nederland als de Chinese ambassade in België een paspoort aan te vragen. (CGVS pp. 5-6, 9). Ook dit gedrag strookt niet met het gedrag van iemand die zijn land is ontvlucht uit vrees voor arrestatie en opsluiting. Bovendien kreeg u beide keren een paspoort uitgereikt, wat bevreemdend is indien u door de autoriteiten van uw land tot op heden wordt gezocht.

Ook wordt er gewezen op het feit dat u, ondanks dat u in september 2004 in België aankwam, pas in april van dit jaar asiel aanvraag en dit pas nadat u wegens illegaal verblijf op het grondgebied in het Centrum voor Illegalen te Vottem werd opgesloten. Nochtans diende u in 2009 wel een regularisatieaanvraag in (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Van een vluchteling kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij, eens aangekomen op het grondgebied, zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de autoriteiten om er bescherming te zoeken. Dat u dit niet deed, bevestigt verder de ongeloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees en asielmotieven.

Tot slot wordt opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt aangaande uw asielmotieven.

De documenten die u neerlegde vermogen niet de appreciatie van uw asielrelaas door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de positieve zin om te buigen. Ze weerleggen immers geen van bovenstaande vaststellingen. Uw beide paspoorten staven uw identiteit en nationaliteit die niet door het CGVS worden betwist. De kopie van het derde paspoort betreft een vervallen paspoort en heeft geen bewijswaarde. Het paspoort en de identiteitskaart van uw vriend staven zijn identiteit en nationaliteit maar staan volledig los van uw asielmotieven.

Gezien bovenstaande vaststellingen aangaande de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven stelt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/2 tot en met 48/5; 52, § 2; 57/6, tweede lid; 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Hiertoe gaat verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De Raad merkt vooreerst op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52, tweede lid van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

2.2.2. Betreffende de voorgehouden schending van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet kan evenmin worden ingezien hoe de bestreden beslissing deze bepaling schendt daar artikel 77 een overgangsbepaling betreft aangaande de invoering van de subsidiaire beschermingsstatus en de bestreden beslissing werd genomen mede met in achtneming van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien duidt ook hier verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze deze bepaling door de commissaris-generaal werd geschonden.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Betreffende de flagrante onwetendheden en onjuistheden aangaande wezenlijke elementen van de Falun Gong betoogt verzoekende partij dat Falun Gong niet zo makkelijk te classificeren is. Onder verwijzing naar twee citaten uit het werk *“The Falun Gong in China: A Sociological Perspective”* van 2004 stelt verzoekende partij dat Falun Gong geen hiërarchische organisatie is die haar leer met ijzeren discipline afdwingt, dat het een individueel streven naar morele perfectie betreft niet ingegeven door externe prikkels, dat in gespecialiseerde literatuur dit losse kader en dit principe van interne aspiratie tot morele perfectie wordt benadrukt, dat er geen autoriteit is in de Falun Gong en het een voluntaristische organisatie betreft. Verzoekende partij voegt eraan toe dat om lid te worden men niet over een complete kennis van Falun Gong dient te beschikken. Zo zou het kunnen dat het gegeven dat zijn moeder bezweek aan haar lidmaatschap een reden is voor het lidmaatschap van verzoekende partij. Ook blijkt uit voormeld werk dat velen uit medische overwegingen lid worden. Verzoekende partij benadrukt dat bij gebrek aan een echte hiërarchie lokale leiders zichzelf als dusdanig kunnen aanduiden, dergelijk leiderschap heeft een vrijwillig karakter. Ten slotte verwijt verzoekende partij verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met wat zij wel wist te vertellen over Falun Gong.

2.2.5.2. De Raad is van oordeel dat voormeld louter verwijzen naar het gebrek aan hiërarchie bij Falun Gong, het op hypothetische wijze aanreiken van enkele mogelijkheden waardoor verzoekende partij lid zou kunnen zijn geworden van deze beweging en het gegeven dat Falun Gong een interne aspiratie tot morele perfectie betreft de vastgestelde flagrante onwetendheden en onjuistheden niet weerleggen. Het

is immers volstrekt onaannemelijk dat iemand die reeds ten minste een tiental jaar lid is van Falun Gong, daarbij nog lokaal leider was van deze beweging en bovendien nog didactisch materiaal van Falun Gong aan de man bracht, meer in het bijzonder cd's en boeken, niet in kennis zou zijn van de basiswerken van deze beweging en van de aanvaardbaarheden binnen het doen en laten van een Falun Gong-lid en zich op flagrante wijze tegenspreekt over het aantal sets aan oefeningen en bovendien de naam van deze sets niet kan aangeven. De Raad stelt daarenboven vast dat verzoekende partij voormelde flagrante tegenspraak volstrekt ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd.

Ten slotte wijst de Raad erop dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032), dit klemmt des te meer gelet op de hierboven weergegeven vaststelling dat verzoekende partij haar gebrek aan kennis omtrent wezenlijke gegevens van Falun Gong door de loutere verwijzing naar gebrek aan hiërarchie, naar het individueel streven naar morele perfectie en naar hypothetische gronden tot lidmaatschap niet aannemelijk weet te maken.

2.2.6.1. Dat zij niet op de hoogte is van de beoefening van Falun Gong in België doet volgens verzoekende partij niet ter zake. Als verschoningsgrond voor deze onwetendheid voert verzoekende partij aan dat de beleving van Falun Gong voor haar een private aangelegenheid betreft. Falun Gong is een hyperpersoonlijke onderneming gezien het om het eigen karma gaat dat moreel dient te worden gezuiverd. Verzoekende partij voegt eraan toe dat één van de grote redenen om gelijkgezinden op te zoeken is komen weg te vallen sedert haar verblijf in België gezien zij hier niet vervolgd wordt voor haar gedachtengoed en religieuze inclinaties.

2.2.6.2. Voormelde verschoningsgrond kan door de Raad niet worden aangenomen. Immers duidt het al dan niet zelf verklaarde lokale leiderschap van verzoekende partij en de bedeling van cd's en boeken over Falun Gong niet op een louter hyperpersoonlijke en private beleving van Falun Gong. Dat verzoekende partij zich als gedreven Falun Gong aanhanger – een gedrevenheid die duidelijk verder ging dan de private levenssfeer – in het onthaalland niet zou hebben geïnformeerd naar de aanwezigheid van Falun Gong-beoefening is volstrekt onaannemelijk.

2.2.7.1. Verzoekende partij geeft toe dat er zich ogenschijnlijk een incoherentie situeert in het enerzijds vrezen van haar autoriteiten en anderzijds het zich wenden tot deze autoriteiten om een paspoort te bekomen. Zij verkeerde evenwel in de veronderstelling dat zij een paspoort nodig had om in België te kunnen blijven. Verzoekende partij zag dit verblijf als de veiligheid tegen de vervolging die zij zocht. Van het bestaan van een asielprocedure in België was zij niet op de hoogte. Ten slotte wijst verzoekende partij erop zich de moeite te hebben getroost om zich tot de Chinese ambassade in Nederland te wenden teneinde de Chinese overheid te slim af te blijven.

2.2.7.2. Daargelaten de vraag in welke mate de Chinese autoriteiten konden worden misleid door zich te wenden tot de Chinese ambassade in Nederland, nu verzoekende partij zich naderhand ook nog tot de Chinese ambassade in België heeft gewend, acht de Raad het volstrekt ongeloofwaardig dat louter met de bedoeling op legale wijze België te kunnen inreizen verzoekende partij zich tot haar eigen autoriteiten zou hebben gewend waarvan zij juist vreesde door hen als Falun Gong-leider te zullen worden opgepakt. Immers hypothekeert verzoekende partij aldus handelend het welslagen van haar vlucht uit haar land van herkomst op buiten proportionele wijze daar het niet ondenkbeeldig is dat zij bij het zich aanbieden bij de Chinese autoriteiten voor het verkrijgen van een paspoort door deze autoriteiten onmiddellijk in hechtenis wordt genomen op basis van haar Falun Gong-leiderschap. Het gegeven dat verzoekende partij zich toch tot haar autoriteiten wendde en aldus op legale wijze haar land verliet, toont niet aan dat zij in de specifieke negatieve aandacht van haar autoriteiten stond.

Waar verzoekende partij mogelijk ook bedoeld haar uiterst late asielaanvraag te verklaren door het niet op de hoogte te zijn van de mogelijkheid in België een asielaanvraag in te dienen, oordeelt de Raad dat deze verschoningsgrond niet kan worden aanvaard. Daar verzoekende partij *anno* 2009 wel een regularisatieaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij zich wel degelijk heeft geïnformeerd over de mogelijkheden om in België te kunnen blijven, kan onmogelijk worden aangenomen dat indien zij effectief nood had aan een internationale bescherming zij van september 2004 tot april 2012 niet op de hoogte zou zijn van de mogelijkheid in België een asielaanvraag in te dienen.

2.2.8. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet herhaalt de Raad nogmaals dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een

erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Waar verzoekende partij zich beperkt te verwijzen naar artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat voor de toepassing van dit artikel, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 57/7ter e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet.

2.2.9. De volstreekte onwetendheid van verzoekende partij, zijnde een lokaal Falun Gong-leider, over wezenlijke kenmerken van deze religie, samen gelezen met de vaststellingen dat verzoekende partij zich richt tot haar eigen autoriteiten teneinde legaal het land te kunnen verlaten en dat zij gedurende jaren geen asielaanvraag heeft ingediend, verhinderen aan het door haar voorgehouden asielrelaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet de status van vluchteling toe te kennen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont niet aan dat er in China een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 2 mei 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing

geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT